

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A. J. vel W. i R. M.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej Rzecznika Praw Obywatelskich
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. znosi między stronami koszty postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

]

W związku ze skargą kasacyjną Rzecznika Praw Obywatelskich wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 listopada 2012 roku zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola

skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się przez skarżącego na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 punkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa nie doczekał się jeszcze wykładni mimo, że budzi poważne kontrowersje, bądź też jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepublikowane). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej wyszczególniającej dostrzegane poważne wątpliwości interpretacyjne (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na istnienie potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 46 ust. 1 i 2 w związku z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz.U.2013.907 j.t. - dalej jako p.z.p.) celem rozstrzygnięcia, czy wykonawcy wspólnie ubiegający się o udzielenie zamówienia publicznego w ramach konsorcjum posiadają łączną legitymację czynną do dochodzenia zwrotu zatrzymanego wadium, a więc czy występuje po ich stronie współuczestnictwo konieczne. Tymczasem kwestia ta jest przedmiotem zgodnych wypowiedzi orzeczniczych zawartych w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia

7 maja 2010 r., (III CZP 25/10, niepubl.) oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2011 r. (V CSK 475/10, niepubl.) w świetle których wykonawcy wspólnie ubiegający się o udzielenie zamówienia publicznego są łącznie legitymowani do dochodzenia zwrotu wadium w postępowaniu sądowym, nie ma natomiast takiej legitymacji tylko jeden z wykonawców, nawet jeśli to on wpłacił wadium. Takie stanowisko zajął też jednoznacznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 2011 r. (II CSK 491/11) uchylającym poprzedni wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wydany w niniejszej sprawie. Dokonana przez Sąd Najwyższy w tym wyroku wykładnia wchodzących w grę przepisów prawa materialnego ma walor wiążący z uwagi na treść art. 398²⁰ k.p.c.

Przyjęcie przez sąd powszechny w innej sprawie dotyczącej zwrotu wadium (wskazanej przez skarżącego w uzasadnieniu skargi kasacyjnej) odmiennego poglądu prawnego co do legitymacji czynnej powodów jest konsekwencją kompetencji sądu powszechnego do dokonania samodzielnej wykładni i stosowania obowiązujących przepisów prawa przez niezależne sądy, nie oznacza zaś niezbędności ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego dotyczącej poruszonej kwestii, zwłaszcza w sytuacji jednolitej linii orzeczniczej, co już akcentowano wyżej. Nie zachodzi także wskazana przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania potrzeba dokonania wykładni art. 46 ust. 4a p.z.p., a to z uwagi na podniesiony wyżej fakt, że wykładni tej dokonał już Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 2012 roku (sygn. II CSK 491/11) także z konsekwencją płynącą z treści art. 398²⁰ k.p.c.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego znajduje oparcie w art. 398¹⁹ k.p.c.

r.g.